

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részvénytársaságnál. Pest, József tér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

Ipolyi.

Hadúr nevében!

Ipolyi Arnold — mint a haza értesült — kinevezetett bőszercei fáltossá, vagy keresztény czimvel: püspökké. Ha ott fehér lovat akar áldozni, épen közel leli Szvatopluk utódait, kik tán iránta is lesznek oly udvariasak, mint Árpád apánk iránt voltak.

Ipolyi e kitüntetést (a kinevezést értem) kevésbé a breviárium olvasásának köszönheti, mint inkább annak, hogy helyre hozta elődei hibáit, kik Hadúr és Ármány vallásának még emlékezetét is ki akarták irtani. Ő — a XIX. század papja — kiköszörülte a XI. század papjainak vétkeit s megmenté a magyarok istenének emlékeiből, ami még megmenthető volt, s most már legalább tudjuk, hogy ha valakire az „isten nyílnak“ áldását lekivánjuk, azzal nem káromkodunk, hanem ép oly mythologikus képet használunk, mint ha a „fené“-jét megteremtettézzük.

Hogy a szent kathekizmus több kiadást ér a magyar pogány-mythológiánál, az ugyan ékes-szóoló tanujele a vallásosság terjedésének nálunk, de kevésbé nyújt okot a megelégedésre hazafias tudomány-szomjunkkal.

Különben furesa az is, hogy egy másik hazai régészünket nem tették meg legalább kanonokká.

Nem Henszelmannt értem.

S furesa az is, hogy egy másik archäologikus kitünőség a szélső bal segélyével áskálódik romok közt.

Nem Rómert értem.

De nem furesa az, hogy Ipolyi elődjének pünkösdi püspöksége szétfoslott, mint a szuppan-buborék.

Nem furesa, sőt helyes — a mi bizony elég furesa.

De hogy egy másikat megtesznek kanonokká, kit élethossziglani, Lonkayval súlyosított káplányságra kellene elítelni: ez oly dolog, melyre jobb, ha ráteritjük a keresztényi szeretet palásthyját.

De mindennek épen annyi köze Ipolyihoz, mint a pogány mythológiának a kathekizmushoz.

A rácz-militicsi áldosvezetők pedig bizonyosan szent összeröffenésök eredményének fogják tekinteni, hogy mármost dicséri a püspököt

B. J.

Florilegium sacrum.

— A „Magyar Államból.“ —

Szamar — hitvány — csöcselék — pimasz — buta jogtaposó — jakhecz — protestáns — higvelejü szabadkőmives — tettüsirban fuldokló — nyavalyás — szemtelen — csipás — bárgyu — keringő birka — arany borjas zsidók — szentség taposó neofita — beteg poloska — nyirkos eszű — bög — ordit — rőfög — böffent — taknyos.

Döllingerről

azt írja a „Magyar Állam“, hogy a döntő perczen mélyen meg volt rendülve s hogy az ó-katholikus program aláírásánál első padt.

Megylehet hogy elsápadt, sőt valószínű is, és ez Döllingernek csak becsületére válik.

Azonban — fájdalom! — sohasem hallottuk, sem nem olvastuk, hogy a syllabus vagy az elátkozó decretumok szerkesztésekor és aláírásakor: szerkesztő vagy aláíró pirult volna.

A „Borsszem Jankó“
dogmatikusai.

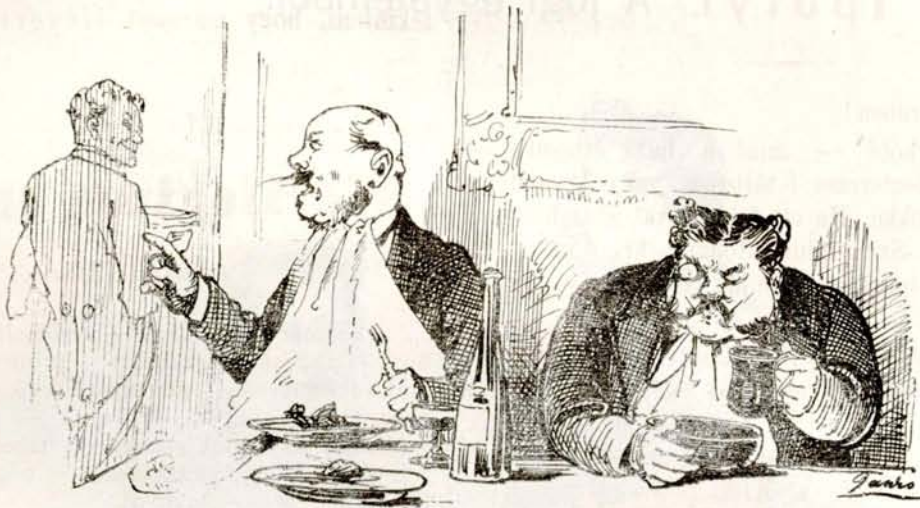
Olaszul — de magyarán.

Midőn a szent atya a magyarországi szent Antal vezetése alatt megjelent híveket fogadni volt kénytelen: a pápa, mintha a legyeket hajtotta volna el magától, így szólt: „queste moschite sono molto fastidiose“

Rómából.

Lonkai szent Antal, azon boszuságért, melyet minden józan embernek okozott: elnyerte a pápai rendjelt.

Jogos kívánság.

Vendég (a pinczérhez.) Hé, Flórián!

Flórián. Parrancs — —

Vendég. Nekem meg hozzon lábfürdőt

BORSSZEM JANKÓ TÁRCZÁJA.

A magyar nőhöz ment kalmárférj véres kenyere,

vagy

A kenyérment férj kalmárvilági nejének magyar vére,

vagy

A magyar kalmárvilág, A véres kenyér

és

A nőhöz ment férj.

Három regény egy végből.

A legszejteshjéből.

Egy szuszra írta

JÓKAI MÓR.

I.

Az a részvény!

Hajh, az a részvény!

Az a kenyér!

Hajh, az a véres kenyér!

Részvény és kenyér — ezek a siámi ikrek!

Blau Regina egyedül volt boudoirjában. Fényes boudoir volt, a milyen Blau Eleázár lányát megillette. Blau Eleázár gazdag volt — ma. Tegnapelőtt mint koldus

feküdt le, s másnapra mint 50 szerez millionárius ébredt. Mig ő aludt és azt álmodta, hogy a királyutca sarkán koldulja a krajczárokat arra a kötélre, a melylyel magát fölakassza: New-Yorkból Londonba, Londonból Párisba, Párisból Bécsbe s Bécsből (még mindig Bécsből!) Pestre repült 50 millió, mely az övé volt.

Ez hihetetlen, de való.

Blau Eleázár ötezer részvény birtokában volt egy új amerikai vállalatra, mely a guanóból hermelinbundát volt készitendő. A hermelin-gyártás nem sikerült, a részvények darabja 100 forintról 1 forintra szállott. Ekkor volt, hogy Blau Eleázár egy bukott adósától 8000 frt adósság fejében átvette az 5000 guanó-hermelin részvényt.

Azon nap, mikor Blau Eleázár a bőzén elvesztve mindenét, haza ment, hogy mint koldus lefeküdjék: azon nap jelenté magát New-Yorkban egy fiatal ember a guanó-hermelin társaság elnökénél. A fiatal ember tulajdonkép nem volt fiatal, mert haja galamb fehér volt, s csak szemölde volt hollófekete, a mi különben nem nagy csoda, mert a szőke emberek hirtelen szoktak őszülni. E fiatal ember vak volt és siketnéma, keze béna és csak oly jelek által birta magát megértetni, melyeket rendkívül mozgékony orrsontjával adott. E fiatal ember orrmozdulataival tudtára adta a guanó-hermelin társulat elnökének, hogy ő föltalálta a — k o m t a l o s t r e c h u s o m i x t o r i u m o t.

Mi az a komtalostrechusomixtorium?

Kezdjük a világ teremtésénél.

Az ur teremté a földet. A földön madarak voltak. E madarak szárnyasok lévén, előbb érkeztek a földre egyből teremtményeknél. E madaraknak bizonyos szükségeik vol-

A jogi egyetemből.

— Tény. —

Prof. L—ner. Mondja meg nekem uraságod, mért oly csekély hazai boraink exportja?
Candidatus Érmellék. Azért, kérem alásan, mert itthon isszuk meg.

tak. Ezeket ők elvégezték. Ez elvégzés teremté — a guanót, az — ő nyelv szerint: komtalót.

És jött Ádám és jött Éva és kiüzetének a paradicsomból, s itt mondaték nekik először, hogy „véres ve-rejtékőkben egyék kenyé-er-eket.”

Igy lett a véres kenyér — de bocsánat, ez nem tartozik ide, hanem a másik regénybe.

Megvolt a guanó, azaz komtaló, de nem volt meg a kenyér.

Mégis Ádám — ette kenyé-erét.

Honnan vette e kenyé-erét, mikor sem okéje, sem szarva, mert szarva csak a nőhöz ment férj... de bocsánat, ez a harmadik regénybe tartozik, melyről még nem tudatik, nem lesz-e vigjáték.

De hát honnan vette Ádám kenyé-erét? Ezen gondolkozott a galambösz fiatal ember, a ki vak is volt, béna is, siket is, néma is, s a kinek szokásai közé tartozott, mikor gondolkozék, rendkívül izgékony orrával vakarni a füle tövét. S kivakarta.

Heureka! Ep ur si muóve! — így kiált föl némán. A kenyé-erét Ádám csak — a guanóból vehette, és abból, a a mit a paradicsomi utolsó ebéd-eről magával hozott. Ez volt a paradicsomalma: ősnyleven strechuso.

A strechuso keveréke a komtalóval, ez a komtalostrechusomixtorium.

Más szóval: módja annak, miképen lehetne kenyé-eret csinálni a guanóból.

A siketnéma őszfekete ifju ezt kitalálta s közölte a guanóhermelintársulat elnökével. A társulatnak 500 négyszög mértföldnyi guanokészlete volt E perczen annyi, mint 250.000 köbmérföld — kenyér.

Félóra mulva 2117 new-yorki ujság hirdette, hogy a guanóhermelintársulat átváltozott első hazai komtalostrechusomixtorium-társulattá.

Egy óra mulva a Society of komtalostrechusomixtory minden részvénye nem 1 frtot, hanem 1000 fontot ért.

Blau Elázár pedig aludt

Midőn fölbredt, nem volt spiritusa hogy kávéját megfőzze. Elővette a guanóhermelin actiákat s köréje rakta a készletnek.

Meggyújtá és a kék láng kezdett lobogni . . .

Ekkor belépett Regina, fehér kezében a kurzuscédula.

Blau Eleázár keserű pillantást vetett e papirra, mely őt már nem érdekeltte.

Egyszerre elsápadt és —X—

Az orvosi egyetemből.

— Tény. —

Prof. Le—sék. Ime, uraim, van szerencsém bemutatni legujabb hallgatómat, kis Pulszkyt, nagyirdemű directornák muzeumbá való fia.

Phű! kiáltá oly mélységesen, hogy a papírláng hirtelen kialudt.

Aztán egyet sem szólt, hanem zsebre tévén a kormos részvényeket, krétával egy pár számot irt az asztalra. S e számokat megmutatá Reginának:

5000 × 1000 font = 5.000.000 font.
5.000.000 font × 10 = 50.000.000.

Igy lett Blau Eleázár, a tegnapi koldus, ötvenszeres millionáros.

Blau Regina pedig boudoirjában ült, fényes boudoirjában...

Ilyen ez a magyar kalmárvilág...

(Folytatása következik.)

II.

Thyűh, milliomadta! — mondá az ólombánya torlatából kiszálló Pista s kitörölte kormos szemeit.

Ilon pedig sirva ölelte át. Ólmos vagy, édesem? kérdé mosolyogva. Ennek a lánynak a szive olyan erős volt, hogy tudott mosolyogni, mikor más ember sirni sem ud már.

†

— Ólmos? Nem! felelé Pista — hanem álmos. És leterült. — Ez a fiú olyan erős volt, hogy le birt feküdni, mikor más ember csak fölkel.

De Ilon meglöké. Nem tudod, mondá mosolyogva, hogy, ha alunni akarsz, nem érsz rá enni? És könyek pergettek le arczáról. Ez a lány olyan erős volt, hogy az ólomálmú óriást egy oldaldöféssel fölkelte álmából.

Kezébe erőszakolt egy darab kenyereket. Csak akkor látta, hogy e kéz véres volt.

S így a komtalostrechusomixtorium... de bocsanat, ez nem tartozik ebbe a regénybe.

S így a kenyér véres...

De hisz ezt holnap is folytathatom. Véres kenyér, véres kenyér!

(Folytatása következik.)

III.

Első felvonás. Egy szép reggel (a nap a nézőtől jobbra kél, s az első jelenet alatt délpontra hajt a sugó lyuk felé) Berkesiné kertje (balra lugas, előtte terített asztal) viharos jelenet színhelye volt.

Berkesiné (pofon üti férjét,) mire Berkesi ur nem szólt semmit.

In Stygem!

B - m J - ó. Hahó, doctor ur, azokat a legyeket, poloskákat és szunyogokat ezzel a nagyobbik légyecsapóval tessék ütni!

(Fk.) Dejszen — azt nem koptatom!

Miért nem szólt semmit?

Berkesi (orrával különféle jeleket ad.)

Nem szólhatott semmit, mert néma volt. Miért volt néma?

Berkesi (orrával fülére mutat.)

Miért mutat orrával fülére? Mert meg akarja értetni, hogy azért néma, mert siket. Azonfelül —

Berkesiné (haragosan.) Te sánta, galambósz jöttment!

Berkesi (orrát egyszerre meggörbíti, úgy hogy belékékül.) Világos: ezzel azt mondja, hogy Berkesiné született zsidó, s hogy eredeti neve Blau.

A nőhöz ment s az utólag megnemesített férj pedig nem más, mint a komtalostrechusomixtorium földalálója.

Nőhöz ment férj!

Véres kenyér!

Magyar irodalmi kalmárvilág!

(Vége következik.)

CSODABOGÁR.

A Városi Vigarda

vasárnapi sétahangversenyének műsora.

Németül:

Fantaisie für Flöte concertant.

Fantaisie aus der Oper „Traviata“

Musikalisches Tongemälde

von Kovacs.

„Das Grab auf der Haide“

Flügelhorn Solo.

Über Berg und Thal.

Magyarul:

Elmélkedés, tilinkón előadva.

Elmélkedés „Traviata“ operából.

Zenészeti hangok, Kovacsztól (értsd Kovács.)

„A sir a mezőn“ magándarab

vadászkürtön.

Hegyen és síkságon.

Ajánljuk Schallern urnak az alább következő magyarításokat:

„Hell und Voll“ Walzer von

J. Strauss

Adagio für Viola

Thema für Waldhorn.

Fee Mab.

Lieder ohne Worte von Mendelssohn.

„Világos és tele“ hengerítő

J. Strucztól.

Jó adag, Viola számára.

Földadat erdei trombita számára.

A mádi boszorkány.

Néma dalok Mendelfytől.

Sat.

APRÓ HIREK.

— A „Zasztava“ azon panaszára, hogy a honvédek egy sereg embert becsiptek és levetkőzésre s lefekvésre kényszerítettek, a következő félhivatalos fölvilágosítással szolgálhatunk:

Primo. Az illető újvidéki szerb atyafiak már be voltak csipve, még mielőtt a honvédek érkeztek.

Secundo. Félreértések elkerülése végett hangsúlyozandó, hogy nem szolgabíró módra vetkőztették és fektették őket (deresre), hanem polgári módon, (ágyba) s hogy azon netaláni kitörések, melyek még az éj folytán beálltak, nem ezen bánásmódnak tulajdoníthatók, hanem azon lelkesedésnek, melylyel a szerb hazafiak Miletics vértanuságához csatlakoztak, a mely vértanuságnak főjellege az: többet venni be, mint a mennyi rendes uton kiadható.

*

• **Jókai Mór**, mint a „Hon“ írja, újévkor három regényt indít meg egyszerre, melyeknek egyikéről nem tudja még, vajjon regény lesz-e vagy vígjáték. Jól értesült körök azt állítják, hogy mind a három komédia lesz.

*

△ **Több lap** megtámadván Simor primást, mert úgy találta, hogy Palásty a 48-i alkotmányelleni működéséért a kanonokságra jogosultabb kollégái fölé való: a „M. Állam“ szükségesnek tartja lapársait figyelmeztetni, hogy ezen tény nem a kritika alávaló. *)

*

○ **Az országgyűlés** összeülvén, Sanyi bátyánk interpellációt akar intézni a kormányhoz, hogy szándékszik-e köriratban megiltani azon méregárulását, melyet 1871-iki bortermés czéje alatt az országban tetjeszteni készülnek.

*

— „**A Hon.**“ Azon ténynyel szemben, hogy a „Hon“ vezércikkben fejtegette, mily baja a 67-es kiegyezésnek, hogy 1872-re nem lesz alkotmányos közös budget, mert az osztrák alkotmánybajok miatt delegatio nem jöhet össze — holott a „Hon“ félével ezelőtt maga közlött tudósításokat és vezércikkeket azon delegatióról, az 1872-iki közös budgetet alkotmányosan megállapította:

ezen ténynyel szemben a „Hon“ szerkesztősége igazolásul kijelenti, hogy az illető cikkíró mult évben még a normalis iskola tanulmányaival lévén elfoglalva, azokra, mik ily zsenge korában történtek,

*) Tévedésből itt a szedő minden kommat kihagyott, de reméljük, hogy ebből nem támad félreértés. Szerk.

természetesen nem emlékezhetik. Azonban meg van annak győződve, hogy ezt a jelenlegi blamaget ő szintoly kevésbé fogja elfelejteni, mint bárki a „Hon“ olvasói közül.

A Tuileriák titkos irataiból.

— Saját párisi tudósítónktól. —

A Tuileriák titkos iratairól a tejföl le van már szedve; tán az aludtejből is kevés maradt fen. Egy-egy szédeltgövel, boszorkával, bankócsinálóval és csavargóval folytatott levelezésen kívül, legfőlebb a mosócédulák s a tuileriabeli egyéb gazdálkodási okmányok fognak csak napfényre jutni. A lom közül mint igazán értékest, kikapunk néhányat.

*

1. Egy bizonyos Timpleton, Napoleon császárnak kezére akarja játszani az északamerikai egyesült államokat, ha a császár hajlandó, Timpleton elzalogosított fehérneműjét kiváltani. A császár örömmel hajlik a tervre és díjazást is ígér. Timpleton sűrűn írja Amerikából, hogy sikerrel hinti el a bonapartistikus eszméket s hogy e czélra egy kis pénzre van szüksége. A császár mindannyiszor elragadtatással válaszol s kéri Timpleton urat, hogy a széthintést csak folytassa. Röviddel a háboru kitörése előtt azon szomorító hír érkezik a Tuileriákba, hogy Timpleton urat ép azon perczen csípték el, midőn ez fizetés nélkül akart a kocsmából távozni.

*

2. A császár elmegy Didier apóhoz, az öreg pásztorhoz, kérdezőn tőle, mikép távolíthatná el trónjának ellenségeit? Didier apó Párisba jő, hogy a trónust tüzetesen szemügyre vegye és kineveztetik a császári aklok főjuhászának, egyben Berger de St. Didier czimmet nemességre is emeltetvén. Rendeznek be számára laboratoriumot, hol a sürgött ellenszert meg fogja szűrni. A császár élénk levelezést folytat vele. Három hónapi munka után Didier apó szerencsésen kideríté, hogyan lehet szalonnával zsirfoltokat csinálni. E közben kitört a háboru.

*

5. Eugenia levelezése Barbeau anyóval. Barbeau anyó, ki nagy ismerettséggel bír s kicsit ért a boszorkánysághoz is: megigéri, hogy környezetében a császárság iránti érdeklődést föl akarja kelteni s ezen fölül a kököresin hajából fött bájitallal kieszközölni, hogy a császárné biztos legyen népe és férje vonzalmáról. Barbeau anyó szabad entrét nyert a Tuileriák konyhájába s mindent adnak neki, a mire a varázsital megszürése körül szüksége van: köpönyeg, fényes napoleonort, egy üveg befőttet, czirmos macskát, két ezüst kanalat, még egy napoleonort, fekete kakast, selyemmel bélelt viklert, még egy napoleonort s több egyet-mást. Junius vége féle azt írja a császárnénak, hogy minden legjobb rendén van, a siker bizonyos. E közben kitört a háboru s a dolog abban maradt.

H I G S I D E.

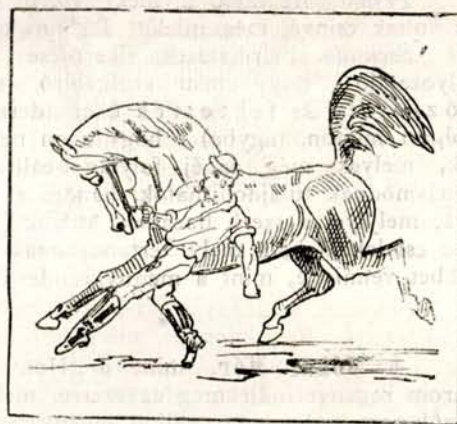
— „Á Lovákrul.“ —

Feu Stefi Széchenyi nyomán az állámnak lerráizolja

MONOCLES.

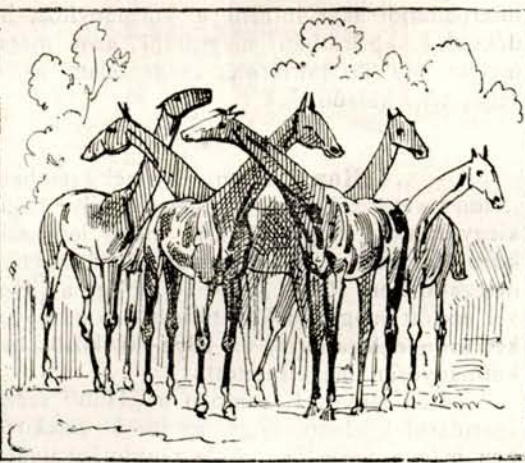
Par exemple! Há e hárrom státus-chevaliert látom à cheval, élénken emlékezem á sanctio grrammátikárrá. Positif: ce cher George; a smart lovás — c'est positif. — Comparatif: baron Bélé; chevalier sans tâche et sans comparaison. — Superlatif: count Giulio. Suffit!

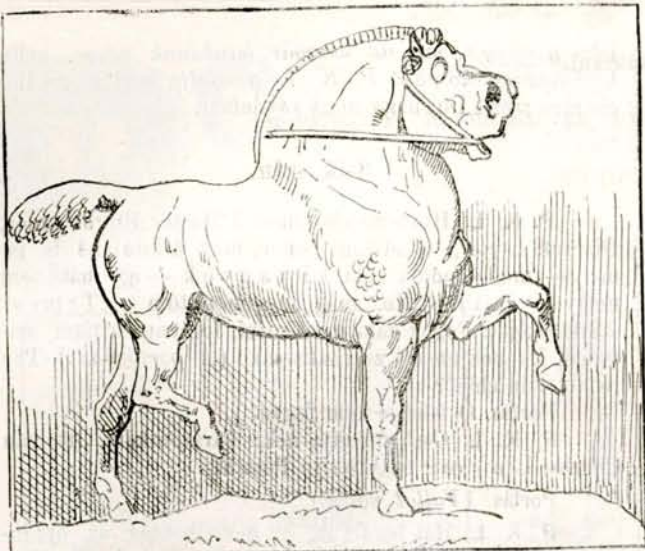
„The Hungarian.“ Hires mágyár csikó. Eleinte császári ménésben nevelték és ádták melléje több lovászt. Áz egyiket, áz old master B a c h o t, ugy hásbá rugtá, hogy még most is ázon csuzkál Rrómbán. Á második, Bob S h m e r l i n g, ázzál ákártrá fékezni, hogy nem ádott neki ábrrákot. „The Hungarian“ kibőjtölte á lovászt. Na, és most ván neki autonom mágyár lovászá. Ut figura docet — á csikó ninesen rozsz husbán.

Pusztán. Ni, á vádócok! Ne féljete á fárrkásoktól, kedves csikáim, mint fálsi kis lány áz éhes gávállérrtól.

Le pensionnat. Des têtes à boire dans un verre! Mily finomság á mágátárrtásbán. Quelle bienséance! Ime, á nevelés!

Tervezet, a kőbányái sör-horrdó meklenburrgiák pár-
ripásitássárrá. Nem látom át, miért ne? Há á sörret cham-
pagnei üvegben mint salon-bierret árulják — csinálhátok
áz igásból hátást. Denn warrum denn net? — mondjá á
Peperri.

Morceau de salon ou l'écurie-boudoir.

Mikorr egyszer Lori herczeguőnél voltunk es-
télyen, váláhogy eltévedtem á házi kápolnába.
Nágyon csodálkoztám, midőn á sárrokbán függőnyős
ágyát vettem észrre. Már most nem tudtám : kápol-
nában ván-é á hálószobájá, vágy : hálószobájában
ván-é á kápolná? Voilà comtesse Sportincula.
Tessék kitalálni : áz istálló ván-é á salonban, vágy á
salon ván-é áz istállóbán? C'est cocasse! Pas vrai?

E l e g i a .

Erre megy, be sem tekint oda, a hol született
az én Laczim. | az én Csinosom.

*

Ez a tények kérlelhetlen hippologikája!

P. K. L.

Deák Ferenczről.

— Legujabb tollakodása a magyar nemesség után vágyódó irkakereskedőnek. —

1-ső szín.

(London. Londoni köd. A Westminster alig látszik. De P. K. L. meglátja. Az egyházfőtől kérdezi, itthon van-e sir William Shakespeare?)

Egyházfi. Yes, itthon van. Az ilyen nyirkos időben nem szokott eltávozni Shakespeare ur. Come in!

P. K. L. (Shakespeare mausoleuma előtt.) Groszer Geiszt! A magyar nemzet részéről meg vagyok bízva azzal, hogy tudtára adjam fenségednek, miszerint azon műveit, melyeket „Shakespeare W. válogatott drámái” címen méltóztatott megírni, általam (körülnéz) általam magyarra lefordítottattak. (Miótan Szász Károly, Lévcay, Győry, Arany János és László, Rákosi stb. nálam veszik az aczélpennát — hát általam fordítottattak.) Wenn Sie etwas an Herrn von Deák auszurichten haben —

Shakespeare (komoly méltósággal mered rá.)

P. K. L. Majd azt mondom neki, hogy tiszteli. Wird den Alten sehr freuen — mert ő is tiszteli őnt, lieber Herr von Shakespeare. (Shakespeare nem szól.) Keine Antwort auch eine Antwort. — Van szerencsém, serviteur herr von Sekszpör. (Az egyházfőhöz.) Barátom, maga irigylésre méltó ember. Ha maga egy f-fel megbövíti s egy y-nal megtoldja magát, maga lehetne egy magyar nemes ember, edler von Egyházffy. Köszönöm a sziveségét. Da haben's ein Trinkgeld for your fáradság. (Megszoritja üres kezével az egyházfi kezét s beszáll egy cab-be.)

2-ik szín.

P. K. L. (a kocsiban.) A zoological gardenbe! De frissen! Még muszaj beszélnem a borneói elefánttal. (Az állatkerti őrhöz.) Master Elephant, earl of Borneo at home?

Ör. Yes, sir.

P. K. L. (az elefánt előtt hajlong.) I have the honor, gewaltiger Ferscht der Thiere! Miután minden kitűnőségekkel jó viszonyban vagyok, nem akartam elmulasztani roppantságodnak is bemutatni hódolatomat. (Az elefánt apró okos szemével ránéz.) Ha valami megbízása van Pestre? Ha szabad volna azzal biztatnom a magyar nemzetet, hogy a tekintetes ur — Eure Lordschaft — lejön egyszer meglátogatni minket —

Elefánt (megvetőleg háttal fordít neki.)

P. K. L. Gott, most jön eszembe mit olvastam a Fliegende Blätterben! Hisz ez nem is az elefant von Borneo, a kit láttam von vorneo — ez az elefant von Indien, a kit látok von hintien! (Az őrnek kezébe nyomja rend-

jeles névjegyét, mit az magyar bankónak nézve, mély hajlongással köszön. P. K. L. gondolja magában:) Ein chammer bist Du, nagy mint az elefant.

3-ik szín.

P. K. L. Hova menjek most? Master Bright ismer, Dizraeli ismer, Gladstone ismer, még a királyné is ismer — megmondták neki ki vagyok — így hát nem megyek ezekhez. No, még meglátogatom a „Times” szerkesztőjét. Fogok nála inserirozni, fog engem látni szívesen. Ilyenek ezek a zszornalizsták! (A portáshoz:) The redacter in chief?

Portás. Ő felsége nem fogad.

P. K. L. Csak mondja neki barátomkám, itt van Charles Lewis earl of Alizarin Pestrül.

Portás. (Vállat vonít.)

P. K. L. Hát legalább, ha beszélhetnék az ojdondászszal — nem? With the reporter — nem? With the corrector? — auch nix? Hát legalább önnel! — Dear friend, üsmeri ön sir Francis Deókot? — nem? De ugyi, nincs kifogása ellene? Lássá, ő öreg ember már és ez neki fájna. Tehát ön tiszteli őt? Well! Megmondom neki, hogy a „Times” fő-öre tiszteli a magyar jog fő-örét. Ausgeszeuchnet! Jó! Jó! Itt van egy kis borra való. (Ad neki egy tuczet „Menescher Ausbruch“-féle fölírás. Hiszen az csakugyan — borra való. — Beül a cab-be és Pestre hajtat, mialatt hangosan kiáltja: „to the Queen of England!” Minden arramenő tisztelettel néz rá és megemeli kalapját. P. K. L. nyájasan köszön.)

4-ik szín.

(Angol-királyné-szálloda Pesten. Koczogtatnak Deák ajtaján. Deák maga nyit ajtót.)

P. K. L. Excellenz . . .

Deák (int neki hogy ő nem exczellenzias.)

P. K. L. O, ich bitte! Ön exczellenz ember! Jüvök Londonbul, melynek minden kitűnősége hódolatát küldi általam.

Deák (megkínálja egy szál kabánósszal.)

P. K. L. Gott! Egy szivar Deóktul! Fogok csinálni rá egy etuit kék bársonybul és rá fogom kinyomatni arany betőkkal hogy „Deák an Posner,” és köldöm a londoni exhibitionra. Ez nekem több mintha kaptam volna egy nemesi diplómot — ápropo! Mi kóstál exelencznek hogy én kapjak nemességet? — semmit se kóstál! Eine Kleinigkeit. Egy szó — kevesebb, egy szemhonyoritás.

Deák. Ha annyira éhes rá az ur, fogja az én ócska nemesi okleveletem. Legyen boldog vele.

P. K. L. (elájul.)

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS

(két sas-utca 24-ik sz.)